

PHẦN TÁM

Mở trang báo đọc bản tin bên trong, Phú Quang giật nảy người. Đúng là Ngọc Thúy đây là. Bên dưới rõ ràng họ tên: “Phan Ngọc Thúy” và lời ghi bên trên: “*Công an và hải quan Tân Sơn Nhất vừa khám phá và bắt được một đầu mối buôn bán ma túy với số lượng lớn. Tên Cao Thế Truyền tức Cao Khải đã lọt lưới pháp luật. Cao Thế Truyền hãy ra đầu thú để hưởng lượng khoan hồng. Ai chứa chấp sẽ liên can phạm tội*”.

Phú Quang buông tờ báo xuống chưa xót. Như thế đây. Em phụ bạc tôi để vương vào một người đàn ông như thế. Với tội danh này, em không lãnh án tử hình thì cũng là án chung thân.

Phú Quang ngồi bần thần, anh làm gì đây để giúp vợ cũ của mình. Cô không còn tình nghĩa với anh song anh vẫn nghĩ đến chút tình nghĩa vợ chồng, dù đã lạt phai.

Có cả chục ngày, Phú Quang chỉ có thể gọi thức ăn vào cho Ngọc Thúy. Vụ án còn trong vòng điều tra, cho nên không được phép gặp mặt.

Còn Ngọc Thúy nhận những thức ăn gọi vào cô khóc ròng. Phú Quang còn nghĩ đến cô hay sao? Anh không căm ghét cô đã lừa dối anh? Nếu không cưới cô, anh đã có cuộc sống hạnh phúc với người vợ trẻ của anh. Anh chọn cô vì tình yêu, còn cô chỉ cho anh lạc lừa phản bội.

Ăn những thức ăn của anh mà nước mắt cứ chảy ra. Mấy ngày nay, người cô như nước bệnh, những thức ăn, ăn vào cứ nôn ra. Hay là cô lại có mang lần thứ hai? Có thể, vì cô đã yêu Cao Khải thật lòng, hoàn toàn hài lòng trong cái hạnh phúc yêu thương giả dối ấy. Nghĩ đến chuyện sinh con trong tù, lòng Ngọc Thúy đau đớn. Tại sao Cao Khải xử cư với cô như thế. Cô không phải là người đàn bà duy nhất trong đời anh ta, còn có nhiều người đàn bà nữa...

Rời trạm tạm giam, Phú Quang đi thất thểu. Anh ghé vào công viên ngồi và đốt điếu thuốc hút. Chiếc chân dài của anh vô tình đưa ra đường đi.

- Ai da... mẹ ơi...

Đứa bé đi vấp phải khóc òa lên gọi mẹ. Phú Quang giật mình ném điếu thuốc, anh vội đỡ nó lên:

- Chú xin lỗi. Có đau lắm không cháu?

- Đau... Hu... hu... mẹ ơi!

- Sơn ơi! Con đâu?

Lam Phương hốt hải chạy đến, tay cô cầm cây kem, cô đứng lại chết sững khi nhìn thấy Phú Quang. Phú Quang cũng vừa ngẩng lên, anh sững sờ:

- Lam Phương!

Lam Phương trấn tĩnh mình, cô bế con lại:

- Nó là con em.

- Anh xin lỗi. Anh ngồi đưa chân ra nên nó vấp phải chân anh. Em xem nó có bị gì không?

Đang khóc thấy cây kem, thằng bé nín ngay:

- Mẹ! Kem...

Lam Phương đưa cho con cây kem, cô phủ cát trên hai đầu gối con.

- Không sao! Con hư quá, đi phải nhìn chứ con!

- Nó vừa biết đi, con nít mới biết đi hay chạy. Nó bao nhiêu tháng rồi Phương?

- Dạ, hơn một tuổi rồi anh ạ.

Lam Phương cố ghìm xúc động:

- Em có ý tìm anh, nhưng không biết anh ở đâu, không ngờ tình cờ gặp lại anh.

- Anh... có đến trước nhà em một hai lần, nhưng chỉ nhìn vào thôi.

- Tại sao anh không vào thăm ba em?

- Anh cũng muốn lắm, nhưng anh có tư cách nào gặp em hay ba em, khi mà anh gây quá nhiều điều phiền não cho em, và nhất là chuyện ly hôn của em với Kiến Đức nữa.

Lam Phương cười buồn:

- Là do em ly hôn. Anh ta không yêu em. Còn em, lúc quá yếu đuối và đau khổ, em chấp nhận hôn nhân với anh ấy, rồi cũng đổ vỡ. Còn anh, em đọc báo thấy chị Ngọc Thúy bị bắt.

- Cô ấy đi theo tên Cao Khải và bị hấn lợi dụng.

Bé Sơn ăn kem, kem dính tùm lum miệng và áo của nó. Lam Phương nhăn mặt, cô lấy khăn lau cho con:

- Sơn này! Con chào... chú đi!

Thằng bé ngược nhìn Phú Quang, đôi mắt nó đẹp quá. Phú Quang nghe lòng mình xúc động.

- Con chào chú ạ !

Anh kéo nó vào lòng hôn con:

- Sơn ngoan quá.

- Anh Quang! Bây giờ anh làm gì, ở đâu?

- Anh làm trong khu công nghiệp Tân Bình, công ty Sonyon.

- Có tốt không anh?

- Cũng được. Phó giám đốc Lương là bạn học cũ của anh.

Lam Phương kêu lên:

- Phó giám đốc Lương? Em có quen anh ấy.

- Anh biết.

- Vậy mà anh có bao giờ tìm em đâu. -Lam Phương nói bằng giọng hờn dỗi.
-Lần ấy em xuống tìm anh, bị chị Thúy làm nhục, anh cũng không thèm tìm em.

- Anh mặc cảm có lỗi với Ngọc Thúy và cả em nữa, nên anh...

- Nên anh bỏ mặc em, quá tệ bạc với em. Vậy mà em không hiểu sao ngày trước em yêu anh nữa.

Phú Quang cười buồn:

- Còn anh, áy náy vì có lỗi với vợ con mình nên bỏ mặc em. Cuối cùng con cũng chẳng phải là con của anh, là con của Khải, song anh vẫn xem nó là con anh.

Lam Phương lặng người nhìn Phú Quang. Cô biết anh buồn, bởi vì cuối cùng anh mất tất cả. Cô muốn nói với anh là anh còn có cô, song cô lại mặc cảm, mình đã từng lấy Kiến Đức, và xem Kiến Đức như cái phao, cô đâu có trọn vẹn cho anh, mà nói là anh còn có cô.

Bóng tối đổ dần xuống, thành phố lên đèn. Bé Sơn giậm chân:

- Về mẹ ơi!

Lam Phương tha thiết:

- Anh có thể cho em biết là anh ở đâu không?

- Anh ở khu nhà trọ tập thể công nhân.

- Em... đến được không?

- Thôi, để anh tìm em.

- Thật không anh?

- Anh là ông thầy dạy kèm em học, anh cũng phải biết một lần nói thật chứ.

Lam Phương bật cười:

- Dám đến công ty tìm em không?

- Dám.

Cả hai nhìn nhau cười, đôi sáng mắt một thoáng giao nhau. Họ lại hẹn hò, nhưng liệu ngọn lửa tình có bùng cháy lên như thuở nào?

Gặp lại nhau, kỷ niệm ngày xa xưa chợt trở về xôn xao:

- Anh Quang! Cuộc sống của anh dễ chịu không? Em nói về phương diện tiền bạc thôi.

- Anh có đi đâu ngoài giờ làm việc, cho nên cuộc sống đối với anh cứ để cho những tháng ngày bình thản đi qua.

Lam Phương nghịch ngợm nheo mắt:

- Em không tin là không có cô nào theo anh.

- Cũng có. Nhưng hai cuộc tình trong đời quá đủ để cho anh sống rồi.

Lam Phương hỏi hệt:

- Nhưng ai là người anh yêu?

- Em biết để làm gì. Em vẫn giống như cô học trò háo thắng cứng đầu của anh hồi trước.

- Người ta nói sông núi dễ dời chứ bản tính khó đổi mà, anh không biết sao?

Bé Sơn ngủ trên vai Lam Phương từ lúc nào. Phú Quang nhìn thấy, anh mỉm cười:

- Em về đi Phương. Cháu ngủ rồi.

Lam Phương vẫn chưa chịu đi:

- Anh Quang! Anh nhìn thử xem bé Sơn giống ai?

Hỏi xong, Lam Phương hỏi hệt chờ đợi Phú Quang ngắm nghía đưa bứ anh cười:

- Nó giống em nhiều hơn Kiến Đức.

Câu trả lời của Phú Quang làm Lam Phương giận. Cô trở giọng lạnh nhạt:

- Thôi, em về đây.

Cô bé con đi nhanh mà lòng âm ức. Phú Quang đứng nhìn theo, anh lắc đầu. Tất cả đã là kỷ niệm, anh còn yêu cô thì sao? Nghĩ đến kỷ niệm nào cả hai có nhau, bất giác trái tim Phú Quang như nóng lên.

- *A*lô. Phú Quang nghe đây.

- Ông Phú Quang! Chúng tôi là người từ trại giam, phạm nhân Nguyễn Ngọc Thúy bệnh, trại giam đã chuyển nằm viện. Phạm nhân xin được gặp ông. Ông nên đến ngay.

- Vâng, tôi sẽ đến.

Phú Quang gác điện thoại, anh nhớ đến cái hẹn với Lam Phương, anh không thể đến nơi hẹn với cô được rồi, dù anh rất muốn gặp cô. Phú Quang thờ dài, ngày hôm qua phải chỉ anh xin số điện thoại của cô, để cô không phải chờ khi anh đến nơi hẹn.

Chết đuối, Phú Quang đành đứng dậy đi ra cửa. Bây giờ mới bốn giờ, năm giờ mới đến giờ hẹn, hy vọng Lam Phương sẽ chờ anh. Phú Quang rời khỏi công ty là lá xe đi nhanh hơn. Đến bệnh viện là bốn giờ ba mươi, chờ đến mười phút, Phú Quang mới được dẫn vào phòng bệnh. Ngọc Thúy nằm trên giường, mặt cô xanh nhợt nhạt. Vừa thấy Phú Quang, cô khóc ào lên:

- Anh Quang!

Phú Quang chỉ có thể đứng cách xa một khoảng qui định cho phép, dưới sự giám sát của người công an của trại giam. Anh đau xót nhìn Ngọc Thúy tiều tụy, bụng cô lum lúp.

- Em cố trấn tĩnh, đừng khóc, hãy nghĩ đến sức khỏe của em.

Ngọc Thúy nấc lên:

- Gia đình em bỏ em, họ sợ liên lụy nên không đi thăm em.

- Em cần gì, anh lo cho em?

- Anh sẽ lo cho em, thật không? Vậy anh hãy làm ơn bảo lãnh cho em được về nhà sinh con. Anh Quang! Có thể em đã cư xử tệ bạc với anh, nhưng anh hãy nghĩ đến tình cảm vợ chồng, bảo lãnh cho em.

Phú Quang gật đầu:

- Nếu người ta cho phép, anh sẽ bảo lãnh cho em về nhà sinh nở.

- Hãy lo cho em, đừng bỏ em. Đừng bỏ em nghe anh.

Phú Quang gật đầu, cho anh đôi ba câu rồi ra về, vì thời gian cho phép đã hết. Đôi mắt đầm nước mắt của người vợ cũ khiến lòng Phú Quang chùn lại. Dù gì anh và cô cũng từng một thời yêu nhau, lớn lên sống bên nhau, rồi gá nghĩa vợ chồng, cũng có một lúc nào đó anh mang cảm giác hạnh phúc trong cuộc tình đó.

Đồng hồ chỉ năm giờ, Phú Quang giật mình. Nhớ đến cái hẹn với Lam Phương, cô chờ anh mười phút rồi cũng nên.

Phú Quang vội vàng ra bãi gửi xe lấy xe chạy đi. Buổi chiều vào giờ cao điểm, xe và người như nêm, mùi khói xăng và tiếng máy xe nổ, tiếng còi xe, cùng cái oi bức của ngày hè... khiến Phú Quang càng nóng ruột và khó chịu. Rừng xe chỉ nhích lên được từng chút một, sau đó kẹt cứng.

Sáu giờ rưỡi, Phú Quang thất vọng. Anh hiểu giờ này Lam Phương đi về nhà mất rồi, mất của anh một buổi hẹn hò quan trọng. Hy vọng tái hợp và nói cho cô biết trái tim anh bây giờ chỉ có một mình cô, đành gác lại và chờ lần sau vậy.

Khi Phú Quang đến nơi hẹn, chỉ toàn là gương mặt xa lạ. Anh đứng lững khựng một lúc.

Lam Phương vừa đi thôi chừng năm phút, cô đã thật cố gắng kiên nhẫn chờ Phú Quang hơn một tiếng đồng hồ. Anh không đến, anh xem thường lời hẹn với cô, anh không yêu cô nữa. Nước mắt Lam Phương vòng quanh, cô đã tưởng tượng hết bao nhiêu lời nói sắp xếp trong trí để nói với anh, vậy mà anh đã không đến, để buổi chiều hẹn hò vụt trở nên thê lương xám ngắt.

- Ủa, Lam Phương!

Lương chạy xe vụt qua, anh nhận ra một bóng dáng quen thuộc nên vòng lại. Quả đúng là Lam Phương. Anh vui mừng tấp xe vào. Lam Phương giật mình nhìn lên, cô cười gượng gạo trong lúc đôi mắt hầy còn đỏ hoe.

- Anh Lương!

Lương bước xuống xe, anh ân cần mở cửa xe mời. Thái độ của anh làm thấy Lam Phương không từ chối được, cô đành leo lên xe ngồi vào. Lương vui vẻ đóng cửa xe lại và vòng qua ngồi vào tay lái:

- Có chuyện gì vậy Lam Phương?

- Dạ, không có chuyện gì đâu anh ạ. Em cũng vừa định đón xe về nhà.

- Mắt em đỏ như vừa khóc vậy.

- Dạ... bụi vào mắt em thôi.

Lương lái xe đi, dẫu sao giữa anh và cô chưa đủ thân để cô trút cạn chuyện của cô với anh. Anh ân cần:

- Nếu như em có chuyện gì, anh vẫn mong được chia sẻ với em.

- Vâng, nếu có em sẽ chia sẻ với anh mà. Anh quẹo trái đi về nhà em sẽ gần hơn.

- Anh có thể mời em một ly nước được không?

Bỗng dưng Lam Phương muốn từ Lương để tìm hiểu về Phú Quang, nên cô gật đầu:

- Vâng, cũng được.

Lương vui mừng, anh cứ sợ Lam Phương từ chối. Lâu rồi, anh tìm đến, còn cô thì cứ lạnh lùng. Chọn một nhà hàng sang trọng, Lương ghé xe vào. Anh lịch sự cửa xe cho cô.

- Phương có hay đi chơi ngoài không vậy?

Lam Phương lắc đầu:

- Hồi trước thì có, còn bây giờ em lười lắm, ở nhà chơi với con.

- Phương có con đẹp thật. Có con ở bên cạnh mình, hẳn cũng vui lắm phải không?

- Vâng.

Lam Phương thần thờ đi cùng với Lương lẽ ra chiều nay cô ngồi cạnh Phú Quang, chứ đâu có đi với người đàn ông này. Vậy mà người ta xem thường lời hẹn. Tim Lam Phương lại nhói lên...

Chờ Lam Phương trước cửa nhà cô đến tám giờ không được, Phú Quang đành về nhà. Anh không biết là mình vừa đi, Lam Phương vừa về đến nhà giữa lúc Lương lưu luyến từ giã. Cô quay ngay vào nhà mình và đứng lặng bên trong cánh cửa sắt. Phú Quang đâu có đi tìm cô, cô hy vọng là anh bận việc gì đó không đến nơi hẹn được, nhưng rồi anh cũng không tìm đến đây. Cô hỏi dò Lương một đôi câu về Phú Quang, anh ta chẳng cho cô biết gì hơn, ngoài tình bạn họ từng học chung với nhau. Một lần Phú Quang đi tìm việc làm, đôi bạn cũ gặp nhau. Lương kéo Quang về làm cho công ty của mình. Cuộc sống Phú Quang khép kín, không bạn bè, thỉnh thoảng một hai tháng về quê một lần.

Con đường bên ngoài vắng lặng, Lam Phương buồn bã quay vào. Cô đón con trong tay vú, mắt buồn hiu hắt.

- Con không gặp Phú Quang được à?
- Anh ấy không đến nơi hẹn.
- Có lẽ cậu ta bận việc gì đó.

Lam Phương cười buồn:

- Con cũng mong như vậy. Thật ra, con cũng không nên hy vọng có cuộc tái hợp phải không vú, vì con đã lấy chồng.

Bà vú ôm cả hai mẹ con vào lòng, như muốn dùng tấm lòng người mẹ sưởi ấm cõi lòng lạnh giá của con gái mình. Tội nghiệp, sao tình duyên của con lại long đong như bà.

Giao con cho bà vú, Lam Phương đứng tựa người qua khung cửa sổ. Đêm tối một màu đen vây quanh cô, nó giống như nỗi buồn của cô vậy.

*Cây bên đường trông thấy tôi sầu
Thấy tôi đi thất thểu đi lang thang
Không thấy người bằng không thấy mặt trời
Mơ ước tới mà chán chường cũng lại
Một mình tôi đối diện với tình không*

Để nghe tiếng khóc mắt trong lòng.

Ba ngày trôi qua, Phú Quang mới hoàn tất được thủ tục bảo lãnh cho Ngọc Thúy về nhà dưỡng bệnh, sinh con và chờ ngày ra tòa xét xử.

Rời trại giam, anh đưa cô về tận dưới quê. Về đến nhà, Ngọc Thúy nghẹn ngào:

- Cảm ơn anh đã lo cho em.

- Em đừng nói cảm ơn anh. Không là vợ chồng, chúng mình vẫn là bạn bè với nhau, anh giúp em được là anh giúp. Có một điều, nếu em biết chỗ ở của Cao Khải, hay anh ta đến tìm em, em phải báo cho công an ngay. Vì như vậy em mới hưởng được lượng khoan hồng, trở về đời nuôi con. Em hiểu không?

- Em hiểu.

Trông thấy bé Cúc, Phú Quang vẫy nó, song nó lắc đầu nắm chặt áo Ngọc Hiền. Phú Quang đã trở thành xa lạ với nó mất rồi.

Ngọc Hiền kéo nó ra trước:

- Con lại chào ba Quang đi chứ bé Cúc.

Nó lắc đầu. Phú Quang cười gượng:

- Không sao đâu, trẻ con mà! Minh ít gặp nó, nó sẽ quên mình ngay.

Phú Quang về nhà thăm ba mẹ mình, anh ở lại ngày hôm sau mới đi. Đối với Ngọc Thúy, xem như anh tròn tình nghĩa, nhưng với Lam Phương... Phú Quang thờ dài. Anh chưa bao giờ quên tình yêu của cô dành cho anh, nhưng có lẽ ông trời mãi cho ngăn cách rồi.

Về Sài Gòn, buổi chiều, Phú Quang ra công viên, anh hy vọng gặp Lam Phương. Chiều mùa hạ thật đẹp, nhưng có lẽ duyên phận gặp nhau không có lần thứ hai. Phú Quang đi bộ dài trên đường, bước chân anh ngập ngừng dừng trên lối cũ. Căn biệt thự khàng trang ấy, nơi mình từng ở đó, những ngày sinh viên cấp sách đến trường, bây giờ xa lạ mất rồi, thời gian đi qua và không bao giờ trở lại.

Một chiếc xe đỗ lại, Phú Quang giật mình, nép vào sau cây cột điện. Lam Phương đang xuống xe, chiếc xe của Lương. Phú Quang kêu lên thảng thốt: Lương và Lam Phương.

Lương lưu luyến:

- Hẹn gặp lại Phương nhé!

- Vâng.

Cô đi vào nhà, Lương nhìn theo một lúc mới lái xe đi. Phú Quang buồn rầu thở dài. Lam Phương còn trẻ quá, cô chưa quá hai mươi một, ai cấm cô yêu nếu như cô đi bước nữa. Lương có thể là mẫu người cho Lam Phương nương tựa. Còn nếu cô chọn anh quay về với tình cũ, cô và anh chỉ có thể ở nhà thuê và sống chật vật với số đồng lương kiếm được một cách khiêm tốn.

Anh chúc cho em hạnh phúc Phương ạ, nếu như trái tim em tìm được bến đỗ.

Sáng hôm sau gặp nhau ở công ty, mặt Lương tươi rói:

- Cậu biết không, tớ được hai lần hẹn đi chơi và ngồi ở quán nước tâm tình với Lam Phương, ái nữ của nhà kinh doanh Hoàng Lâm. Tớ nhất định chinh phục cô ấy. Cậu không biết đâu, thằng bé con trai của Lam Phương tuyệt với lắm.

Phú Quang cười gượng:

- Vậy thì chúc cậu sớm thành công và đạt thành ước nguyện.

Về phòng mình, Phú Quang ngồi thờ người ra. Sao lòng anh mang cảm giác buồn bã và đau đớn đến như thế. Ngày nào trắc trở lại yêu nhau thắm thiết, còn bây giờ cả hai tự do, thì thuyên tình lại không cập bến.

Buổi chiều, Phú Quang đi sang phòng Lương để giao hồ sơ. Anh gõ nhẹ tay lên cửa.

Cộc... cộc...

Tiếng Lương vui vẻ:

- Vào đi!

Phú Quang đẩy cửa bước vào, anh giật mình vì Lam Phương có mặt từ bao giờ. Cô lạnh lùng như không quen với anh, Lương vô tình:

- Cậu đưa hồ sơ bên công ty Tiến Đạt à?

- Vâng.

Lương vui vẻ đón lấy:

- Để mình giới thiệu. Đây là Lam Phương bên công ty Hoàng Lâm.

Quay sang Lam Phương, Lương âu yếm:

- Anh Phú Quang, bạn học của anh bây giờ phụ trách bên phòng kế hoạch.

Lam Phương gật đầu chào Phú Quang, vẻ mặt như lần đầu tiên gặp Phú Quang.

- Chào anh!

- Chào... cô!

Phú Quang lùi ra, không quên khép cửa lại. Một sự đau đớn kỳ lạ trong anh. Mình có quyền gì khi ngăn cản khi Lam Phương đến với Lương. Họ thật xứng đôi với nhau, cả về thân thể và địa vị trong xã hội. Phú Quang đi luôn xuống lầu để ra đường. Anh không biết từ trên lầu cao, Lam Phương nhìn xuống, đôi môi tô son màu cánh sen khẽ cắn lại. Cô đến đây nào phải vì Lương mà vì Phú Quang. Anh xem cô như người xa lạ. Cũng phải thôi, cái giây phút lửa tình thôi thúc hai người đến với nhau, là do cô nhóm lên ngọn lửa tình ấy đã tàn đi mất rồi, chỉ còn là mớ tro tàn nguội lạnh. Nước mắt Lam Phương dâng lên, cô không còn lòng dạ nào đi với Lương, cô quay người chạy vào thang máy. Cô nghe có tiếng Lương thảng thốt gọi cô.

- Lam Phương! Em đi đâu rồi?

Xuống tầng dưới cùng, Lam Phương hấp tấp lao ra đường. Cô vẫy tay đón taxi, đến lúc ngồi vào, cô mới để cho những giọt nước mắt của mình tha hồ chảy.

Hãy quên đi một người không hề yêu mình. Người ta làm mặt lạ, mình cũng nên biết giữ lòng tự trọng. Một lần khổ chưa đủ hay sao?

...

- Lương!

Phú Quang gõ tay lên bàn. Lương giật mình:

- Ồ, Phú Quang! Có việc gì thế?

- Ông quên có cuộc họp ở Sở tài chính rồi sao? Đi chớ.

Lương cười gượng:

- Cậu không nhắc, mình cũng quên mất.

Lương đứng dậy, lấy áo veston mặc vào:

- Cậu có nghĩ đàn bà là một thứ bồng bong phức tạp không Quang?

- Sao?

- Mình có đến mấy lần hẹn hò đưa đón với Lam Phương, mình cứ tưởng sắp thành công, nhưng... Buổi chiều ấy, cô nàng bỗng dưng đến đây tìm mình, mình mừng đến mở cờ trong bụng luôn. Lúc đó mình có điện thoại nói chuyện hơi lâu. Lam Phương bỏ ra ngoài hành lang, cô nàng tự dưng biến mất, không nói một lời, điện thoại cũng không liên lạc được. Thật không hiểu nổi.

- Vậy cậu có đến công ty cô ấy tìm không?

- Có, song ở đó bảo cô ấy không có đi làm.

- Có thể là con của cô ấy đang bệnh thì sao?

Như được mở cánh cửa ra, Lương mừng rỡ kêu lên:

- Ồ, sao mình không nghĩ ra. Có thể lúc đó cô nhận được điện thoại báo tin con ốm, vậy là quýnh quáng chạy đi, chiều nay mình sẽ đến nhà tìm.

- Chúng ta đi thôi, trễ giờ mất.

Bây giờ Lương trở nên hăm hở, cái vẻ hăm hở cho nỗi buồn của Phú Quang thêm sâu. Anh mở cánh cửa đi trước, sau lưng, Lương bước theo, anh chàng trở nên linh hoạt như người ta tìm thấy ánh sáng ở cuối con đường hầm. Nhưng không ngờ buổi họp có mặt cả Lam Phương. Lương vui mừng bước tới:

- Lam Phương!

Lam Phương không vui, cô miễn cưỡng chào Lương và Phú Quang. Giọng Lương đầy quan tâm:

- Hôm đó, sao Phương bỏ đi vậy, giận anh à?

- Đâu có. Tại... em được điện thoại... của bà vú, con em nghịch nên bị té.

Lương lo lắng:

- Có sao không? Mấy ngày nay, anh gọi điện thoại cho em mà không được.

- Máy của em bị vào nước nên không sử dụng được.

Lương thở phào khoan khoái:

- Rồi cháu ở nhà có sao không?

- Dạ, không sao.

Chuông reo vào cuộc họp, nên câu chuyện giữa họ gián đoạn. Lam Phương đi sang ngồi với anh trai. Lâm Khôi ngạc nhiên:

- Em gặp Phú Quang rồi à?

- Em biết anh ấy làm ở bên công ty Sanyon. Em và anh gặp nhau cũng chỉ có chào nhau thôi.

Khôi thương hại:

- Em không nói với anh ta là bé Sơn...

Lam Phương vội lắc đầu:

- Không đâu anh Hai. Anh cũng đừng nói gì cả, anh nhé.

- Sao vậy?

Lam Phương chỉ lắc đầu thay cho lời nói. Cô hướng mắt lên bàn chủ tọa, ý không muốn tiếp tục câu chuyện.

Nhưng đến giờ giải lao, Lâm Khôi chủ động đi lại chào Phú Quang:

- Lâu quá không gặp anh.

Hai người đàn ông bắt tay nhau. Lương ngạc nhiên:

- Ủa! Té ra hai người quen nhau à?

Lâm Khôi cười:

- Vậy trong lý lịch anh Quang lúc đi xin việc không ghi là từng làm việc cho công ty Hoàng Lâm sao?

Lương ngó người ra:

- Cậu chur bao giờ nói cho mình nghe chuyện này bao giờ cả, Phú Quang.

- Mình làm ở đó một năm thôi thì nghỉ việc.

- Vậy cậu và Lam Phương phải quen nhau chứ, sao hai người chưa quen nhau vậy?

Phú Quang lúng túng không biết giải thích như thế nào. Lâm Khôi vội đỡ giùm:

- Lúc cậu ấy làm, Lam Phương còn đi học.

Lương gật đầu như hiểu ra:

- À...

Ngồi đằng này, Lam Phương cứ nhấp nhồm, cô sợ anh trai nói ra sự thật. Chính cô cũng không hiểu sao mình không muốn Phú Quang biết sự thật. Lòng tự ái của cô quá cao, cô không muốn lần nữa lại đau đớn, khi anh chính là người luôn mang lại cho cô sự đau đớn hơn là hạnh phúc.

Lâm Khôi vỗ vai Phú Quang:

- Ba tôi vẫn mong gặp lại anh. Hôm này đến nhà thăm ông “bô” đi.

Phú Quang đành gật đầu:

- Vâng.

Khi Lâm Khôi quay lại chỗ ngồi. Lam Phương lo lắng:

- Anh đừng có nói gì giùm em nghe anh Hai.

Lâm Khôi mỉm cười:

- Anh để em tự nói ra chứ. Anh chỉ mời Quang đến nhà thăm ba thôi. Anh nghĩ là em cũng muốn điều này mà.

Lam Phương đỏ mặt cúi đầu. Sao mà cô vừa ghét vừa yêu anh đến thế không biết.

Trên đường về công ty, Lương nhăn mặt trách móc:

- Cậu kín đáo thật! Hóa ra cậu từng làm việc cho Hoàng Lâm.

- Bác Hoàng Lâm và cha mình là anh em chiến đấu trong quân đội ngày xưa, nên bác ấy đưa mình vào công ty, cho đến lúc cưới vợ thì mình về quê ở, có như vậy thôi.

- Cậu biết gì về Lam Phương không?

- Bác Lâm rất yêu quý Lam Phương.

- Ừ, mình biết chuyện này, chính vì thế mà tay Kiến Đức khi cưới Lam Phương, hẳn chỉ nhắm vào gia tài của nhà này. Anh ta ăn chơi đàng điếm và đòi hỏi tiền dữ lắm. Chỉ có đến khi Lam Phương nhờ cơ quan luật pháp can thiệp khi hẳn ăn nằm với một cô gái ở tận Tây Ninh thì mới ly hôn được.

Phú Quang cũng người ra trước những điều mình vừa biết được. Như vậy Lam Phương nào có hạnh phúc trong cuộc hôn nhân với Kiến Đức, hẳn chỉ có nước mắt. Cô vội vã ung Kiến Đức vì cái gì vậy, khi mà trước đó cô từng biết anh ta là người xấu? Có phải là vì quá thất vọng, sau lần đi tìm anh và bị Ngọc Thúy làm nhục?

Nếu đúng như vậy, anh có lỗi với cô nhiều quá, vì chính anh là người đưa cuộc đời cô vào ngõ hẹp. Ý nghĩ này khiến Phú Quang ray rứt mãi không thôi.